

Arrest

nr. 157 878 van 8 december 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 4 september 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 augustus 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat E. STESSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient als wettelijk vertegenwoordigster op 25 februari 2015 voor haar minderjarige dochter E. A. J. T., een aanvraag in om een verklaring van inschrijving als burger van de Unie, in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

1.2. Op 25 februari 2015 dient verzoekende partij voor zichzelf een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn, in functie van haar minderjarige dochter, E. A. J. T.

1.3. Op 24 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde), in het kader van de in punt 1.1 vermelde aanvraag, een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel tot terugbrenging (bijlage 20). Op 28 augustus 2015 neemt de gemachtigde ten aanzien van verzoekende partij eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38). Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen wordt op 8 december 2015 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 157 877.

1.4. Op 25 augustus 2015 neemt de gemachtigde ten aanzien van de in punt 1.2. vermelde aanvraag van verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de verzoekende partij kennis neemt op 28 augustus 2015. De motieven gaan als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN (1)

In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25/02/2015 werd ingediend door:

Naam: P., D. L. (...)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: B. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister : (...)

Verblijvende te (...)

Om de volgende reden geweigerd :

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Het verblijfsrecht van de dochter van betrokkene, in functie van wie zij de aanvraag indiende werd geweigerd gezien zij niet voldeed aan de voorwaarden van artikel 40§4 van de wet van 15/12/1980.

Hierdoor kan artikel 40bis §2,4° van de wet van 15/12/1980 geen toepassing meer vinden. Betrokkene kan immers helemaal haar dochter niet meer komen vergezellen of vervoegen, gezien zij zelf het verblijfsrecht niet meer kan genieten. De aanvraag is eigenlijk zonder voorwerp geworden.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien zij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie aangevraagd op 25/02/2015 haar geweigerd werd en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekende partij te leggen.

2.2. Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd bij schrijven van 8 september 2015 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen.

De verwerende partij heeft geen nota ingediend.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste doch enig middel, dat in wezen gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging

en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift kan eveneens worden afgeleid dat de schending wordt aangehaald van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Dat het eerste en enige middel tot nietigverklaring is afgeleid uit de schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en uit de schending van het motiveringsbeginsel; Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn; Dat deze laatste uitdrukkelijke, zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen; Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid volgende motivering verleent (stuk 1):

“Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Het verblijfsrecht van de dochter van betrokkene in functie van wie zij de aanvraag indiende werd geweigerd gezien zij niet voldeed aan de voorwaarden van artikel 40 § 4 van de wet van 15/12/1980.

Hierdoor kan artikel 40 bis §2,4° van de wet van 15/12/1980 geen toepassing meer vinden. Betrokkene kan immers helemaal haar dochter niet meer komen vergezellen of vervoegen, gezien zij zelf het verblijfsrecht niet meer kan genieten. De aanvraag is eigenlijk zonder voorwerp geworden.”

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid ten aanzien van de minderjarige dochter van verzoekster om volgende redenen besluit tot weigering van het verblijfsrecht als burger van de Europese Unie, met bevel tot terugbrenging (stuk 3):

“Op basis van de documenten in het dossier kan echter niet worden vastgesteld dat de minderjarige aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 en tweede lid en art. 50, §2, 4° te kunnen genieten.

Overeenkomstig artikel 40,§4, eerste lid, 2° dient een beschikker aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Bijkomend wordt in het tweede lid van dit wetsartikel toegelicht dat de bestaansmiddelen ter waarde moeten zijn van het bedrag onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend en dat bij de beoordeling van de bestaansmiddelen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waaronder de aard en de regelmaat van de inkomsten, alsook de gezinslast.

De bestaansmiddelen die het kind ter beschikking heeft zijn onvoldoende om aanvaard te worden overeenkomstig bovenstaand wetsartikel. Het feit dat de moeder van de minderjarige heden geen OCMW steun ontvangt doet hieraan geen afbreuk. De voorgelegde arbeidsovereenkomsten en loonfiches kunnen niet als actueel worden beschouwd. Uit het onderzoek van het dossier is immers gebleken dat de aangeleverde bewijzen van tewerkstelling van Mevrouw Pansa Dipina Lesaina achterhaald zijn. De laatste loonfiche liep tot 30/06/2015. Uit de gegevens van de RSZ databank is gebleken dat haar tewerkstelling op 11/08/2015 was beëindigd. Nergens uit het dossier kan blijken dat zij na deze datum opnieuw aan de slag is gegaan.

De bedragen die door de vader en de tante van betrokkene maandelijks worden overgemaakt aan Mevrouw Pansa Dipina Lesaina, kunnen niet beschouwd worden als zijnde voldoende om in het onderhoud te voorzien. Het maandelijks bedrag van de inkomsten is negatief geëvolueerd. Bovendien ligt het inkomen lager dan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand wordt verleend. Evenmin worden er bewijzen geleverd dat het kind via de moeder nog over andere inkomsten kan beschikken. Mogelijks ontvangt de moeder voor het kind thans kinderbijslag in België, echter daar worden geen bewijzen van voorgelegd. Bovendien kan bezwaarlijk worden gesteld dat men het verblijfsrecht zou kunnen ontfangen aan kinderbijslag. De kinderbijslag kan immers niet als een ‘inkomen’ worden beschouwd, het is een bedrag dat door de Belgische overheid wordt voorzien om zijn ontwikkeling te vrijwaren.

Overeenkomstig artikel 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien zij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden als beschikker van voldoende

bestaansmiddelen aangevraagd op 25.02.2015 haar geweigerd werd en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond."

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid het verblijfsrecht van de dochter van verzoekster dan ook weigert nu de dochter van verzoekster niet zou aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken;

Dat de dochter van verzoekster op 25 februari 2015 om haar verblijfsrecht als burger van de Europese Unie verzocht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, waartoe ondermeer navolgende documenten werden voorgelegd:

- Loonbrieven;*
- Interimarbeidsovereenkomsten;*
- Toestemming van de vader;*
- Attest OCMW geen steunverlening;*
- CM-kleefbriefje;*
- Ontvangstbewijzen m.b.t. de betaling van steun door de vader en de tante van verzoekster;*

Dat verzoekster derhalve aantoont dat zij, van zodra zij hiertoe in de mogelijkheid werd gesteld, interim-arbeid aanvatte in België, totdat zij, ingevolge haar zwangerschap werd gevelde door bekkeninstabiliteit en niet langer in de mogelijkheid verkeerde haar tewerkstelling uit te voeren;

Dat verzoekster dan ook sinds 11 augustus 2015 arbeidsongeschikt is en sedert betreffende datum ziekte-uitkeringen heeft aangevraagd;

Dat de loonfiches aantonen dat verzoekster navolgende inkomsten mocht ontvangen:

- April 2015: 1.302,79 euro*
- Mei 2015: 1.481,19 euro*
- Juni 2015: 1.551,92 euro*
- Juli 2015: 459,12 euro*

Dat de inkomsten van verzoekster derhalve allermint negatief evolueerden, zoals ten onrechte wordt gesteld door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid;

Dat er enkel gedurende de maand juli minder inkomsten werden ontvangen, nu verzoekster van klant diende te wijzigen en derhalve slechts een halve maand werd tewerkgesteld;

Dat verzoekster derhalve aantoont dat zij werkbereid is, en onmiddellijk nadat zij hiertoe in de mogelijkheid was, interim-arbeid uitvoerde op quasi ononderbroken basis;

Dat het verzoekster uiteraard niet kan kwalijk genomen worden dat zij haar arbeid, om medische redenen heeft dienen te staken;

Dat verzoekster bovendien nog steeds een inkomen zal ontvangen, bestaande uit ziekte-uitkeringen, in zoverre dat de dochter van verzoekster dan ook als beschikker van voldoende bestaansmiddelen dient te worden beschouwd;

Dat het aan de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bovendien verboden is, conform het Unierecht om een bepaald bedrag vast te stellen dat voldoende zou dienen te zijn om als voldoende bestaansmiddelen te worden aanvaard;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling van de bestaansmiddelen tevens rekening dient te houden met de persoonlijke situatie van de verzoeker, hetgeen zij in casu overduidelijk heeft nagelaten;

Dat het overigens niet meer dan logisch is dat verzoekster vooreerst interim-arbeid heeft verricht, nu er uiteraard niet onmiddellijk vaste contracten worden uitgeschreven;

Dat het dan ook geen betoog hoeft dat verzoekster een reële kans heeft op tewerkstelling, nu zij in de periode van arbeidsgeschiktheid steeds voltijds werd tewerkgesteld als poetsvrouw;

Dat de arbeidsgeschiktheid van verzoekster overigens slechts tijdelijk is en zij na de bevalling, welke reeds gepland is in december 2015, opnieuw tewerkstelling zal kunnen aanvatten;

Dat de dochter van verzoekster bovendien geen enkel beroep doet op het sociale bijstandssysteem en geen onredelijke belasting vormt en ook in de toekomst, gelet op de tewerkstelling van verzoekster, niet om bijstand zal verzoeken;

Dat verzoekster dan ook met alle wil van de wereld de bestreden beslissing van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid niet begrijpt;

Dat de dochter van verzoekster dan ook wel degelijk als beschikker van voldoende bestaansmiddelen dient te worden beschouwd;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid wanneer hij een aanvraag weigert bovendien steeds rekening dient te houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland, hetgeen hij in casu heeft nagelaten;

Evenmin werd aan de dochter van verzoekster de mogelijkheid geboden dienaangaande de nodige bewijsstukken en verdediging aan te voeren;

*Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook totaal onredelijk en onterecht optreedt door het verblijfsrecht aan verzoekster te weigeren;
Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;"*

3.2. De Raad merkt ambtshalve op dat luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen." Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt vast dat de argumenten die verzoekende partij in haar verzoekschrift aanhaalt en ontwikkelt, uitsluitend betrekking hebben op de in punt 1.3. vermelde beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 augustus 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel tot terugbrenging (bijlage 20), die niet het voorwerp van onderhavig beroep uitmaakt. Een middel moet om ontvankelijk te zijn ook aangeven welke bepalingen van een bestreden beslissingen in strijd zouden zijn met de rechtsregel waarvan de miskennis wordt aangevoerd, *quod non in casu*. Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden beslissing zijn onontvankelijk (RvS 12 januari 1999, nr. 78.055).

Verzoekende partij ontplooit verder in het enige middel geen concrete en precieze argumenten tegen de bestreden beslissing, met name de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 25 augustus 2015.

Er dient derhalve te worden besloten dat verzoekende partij geen ontvankelijk middel heeft aangevoerd tot nietigverklaring van de bestreden beslissing zodat het beroep tot nietigverklaring dat verzoekende partij heeft ingesteld, onontvankelijk wordt verklaard.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES